ALACA

fanzin

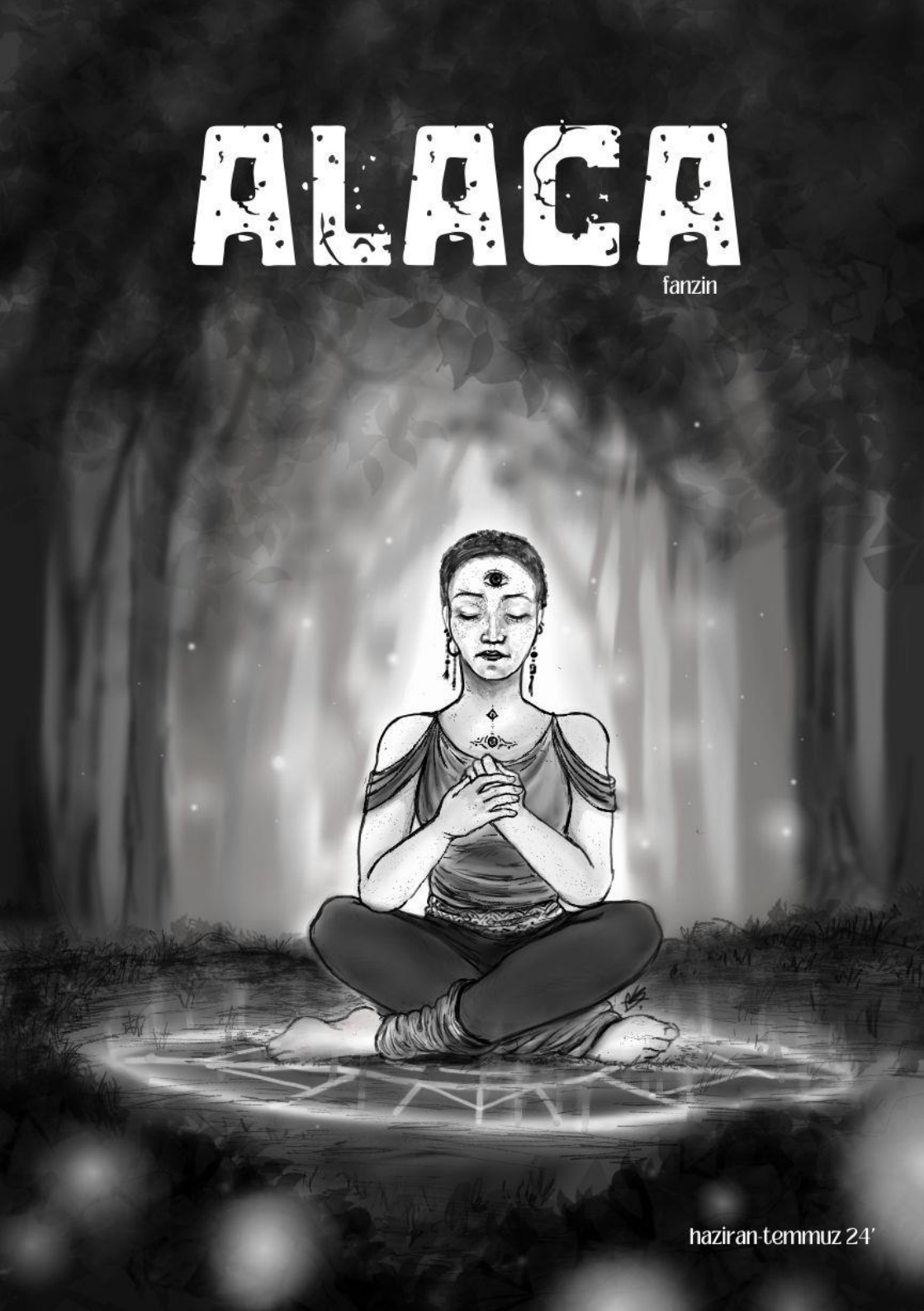

haziran-temmuz 24'

Gökyüzünden Öpücük-

Biz, yaşamın kancasına takılmış, kahkaha çorbası içen ruhlarız. Kelimeler, aklımızı metropolün bağrından çeler. Gönlümüzün tarlasındaki çiçeklerimizi sulamaya koyulur, tohumlarımızı ekecek dallar ve budaklarla çevrili ormanlar ararız. Yazmaya sıvadık kollarımızı, kelamımızı süslemeye geldik. Canlarımızı sermeye göründük birkaç cümle üstüne. Toprak, gözyaşlarımızı kurutmadan, bir yenisini akıtmaya koştuk. Kendimize ara sokakları ve karakuşları vadettik. Bir başkasına dikilmeyen yalnızlığımızı, muzipliğimizi ve her şeyimizi buraya yama ettik. Doymadan göçüp gideceğimiz bu dünyaya, bir çift şiirimizi, üç beş hayatımızı ve yırtılmış hırkalarımızı bırakarak göçelim istedik.

İlk önce, kedili sokaklara, sonra saman kâğıtlara ve oradan da gençliğimizi soyduğumuz renkli bulutlara uçuyoruz. Elektrik direklerine konuyoruz tüm benliklerimizle. Paradokslarda ve çelişkilerde deviniyoruz. İçimiz büyük bir sarılmak yumağı. Canla ve başla yürüyoruz önümüzdeki yolu. Sizlere göğün yüzünden öpücükler getirdik. Yaşamın kuyusunda, her yeni gün, sorulara, şiirlere ve umutlara! "Tüm yıldızları biz toplayacağız gökyüzünden."

-Oyun/Mat-

(…)
gülmeyin bize gülmeyin yaşamak ne ki
satranç oyunu mu köşe kapmaca mı her neyse
her neyse hele bir size gelsin sıra bir kör olun
hani ya yok mu bir mat olsun şahlar

o zaman tüm köşeleri kapıcaz
tüm yıldızları biz topluycaz gökyüzünden
çıngıraklı şeytanlara tısss diycez bir bir
bir bir cımbızlıycaz kötülükleri ellerinizden

o zaman her yanımız yıldız dolucak
ışıl ışıl aydınlanıcak gözlerimiz
iyiliğe açılacak ellerimiz en büyüğe en yüceye
ve şükürler diliycek düzene ellerimiz

-Arkadaş Zekai Özger

Peri, Kan Dudadığıma

yelkenliyle açıldım bugün
engin denizin çapulcu yüreğine
birçok üçkağıtçı tüccar gördüm
deniz bugün çok güzeldi
çapamızı atmak hiç istememiştik
uçurumlara doğru yaklaşıp hatıramızı kazımıştık
derken derime gözümle radar çalışmaları başlattım
ve kırmızı boncuklar gördüm
bir hatır geldi sonra gülen yüzüme
güneş babamın teninde leke yapardı.
biz böyle karşısındaydık tüm dünyanın
ve tüm uyumsuzluklarımızla
"yenmeyeceğiz sizi, yenmeyeceğiz!"
diyorduk
çünkü bizim için yenmek değildi büyük uğraş
uğraşımız sevmekti sokaktan bir kediyi
herkesin ayıplamasına aldırmadan öpmekti korkulanı
uğraşımız binmekti yelkenliye her sabah
ihracatçılara küfür edip sonra yumruklaşmaktı

bir imgelem geliyor sonra
sararmakta olan anlardan anılardan biri
bir sarmaşık büyüyor, büyüyor birden bire
sımsıcak bir an ve tenimde pürüzleri çıkmış gibi
soğuktan
omuzlarıma bir el geliyor yukarıdan
gözyaşlarıma iltifatlar yağdırıyor:
"harcamak için daha iyi vakitlerin olacak!"
sonra yelkenli duruyor,
dosta çevirmiş güvertesini
ve artık hiçbir şey eskisi gibi değil
diye mırıldanmak geliyor içimde yüz seksen nabızlık pompadan
mutluluk bir yağmurla ıslatıyor yüzümü
herkes kaçarken biz yürüyoruz
bu pişmanlığımızdan dolaylı bir vaftiz değilse, ne?

ve tekrarlıyorum:
ben ankara'da yaşıyorum
bu yelkenliyle gezinmem imkansız
gerçek komünizm hiç olmadı
küçük iskender hiç ölmedi.
sonra bir yelkenliye daha atlıyorum
bu sefer kırık bir iki yerinden
gemi su alıyor içinden içine
ve tekrarlıyorum:
ben ankara'da yaşıyorum
bu yelkenlinin adı ne
hasan sabbah hiç var olmadı
vicdanım hiç ölmedi.

denizden karaya iniyorum sonunda
lilith, adem'e tekmeyi basıyor
tanrı, lilith'in çocuklarını öldürüyor
adem, elmayı ısırıyor.
tahriş olmuş ellerim, kızamık olmuş dillerim
yine de küsmüyor tanrıya
ve elindeki sepete biraz da üzüm koyuyor.
narksissos kendi yüzünü görüyor suda
artık nefret çarpılıyor şimşek olup
sevgi bitiyor bir gök gürültüsüyle
yelkenliler alabora oluyor güneş doğarken
neredeyse gemim inanacak var olduğuna.

yüzüne değiyorum
değiniyorum bütün köklü cümlelere
bütün kötü cümlelere kılıç değil
bir yaz günü çekiyorum
gemim suya düştü artık
kağıt erimeye en buruşuk yüzünü tuttu, battı
gel biz buna da gülelim
komik olmayan şeylere de

-Cuervo

Çizen: Elmakafa

Soyutlanmış İki Beden

Bizi iki heykel sanıyorlar. Oysa değiliz.

Güvenlik görevlisi olarak işe başladığım ilk geceydi. Ben ve Semih abi demlikte kaynattığımız çayı içiyorduk. Semih abi kızgındı. Oğlunu okulda dövmüşlerdi. 'Bu çocuğa kavga etmeyi öğretemedim gitti.' Diyordu Semih abi. Ama eşi onunla aynı düşüncede değildi. Oğlanı bu kadar hırçın ve kavgacı yapan Semih abiydi ona göre. Söylenerek iki avucuyla tuttuğu bardaktaki çayını içiyordu.

Müze olan köşkün dışında yaşlı bir adamı gördüm. Semih abi de gördü adamı 'Aha gene geldi Allah'ın delisi.' dedi. 'Ama dayak atarım ben buna bu gece.'

Adam, bekçi girişinin olduğu camın önüne geldi. Çürüklükten yırtılmış kıyafetlerini dışarısı karanlık olmasına rağmen seçebildim. Pis kokusu da kapalı camı aşıp burnuma dayanmıştı. 'Soğuk.' dedi 'Dışarısı çok soğuk. Alın beni müzenin içine. Cansız heykellere bile sıcak yer bu dünyada, bana da olsun.'

Almak isterdim bu adamı müzenin içine, ama her yerde yirmi dört saat çalışan kameralar vardı. Müdür, ertesi gün öğrense böyle birini içeri aldığımızı, kovardı bizi. Yaşlı adama durumu güzelce anlatacaktım ki Semih abi bağırdı. 'Ben demedim mi lan sana bir daha gelirsen dayak yemeden bırakmam seni diye.'

O kadar hızlı olmuştu ki müzenin köşkünün kapısını açıp dışarıdaki merdivenlerde duran ihtiyarı dövmeye başlaması, dur bile diyememiştim. Ardından koştum. Kapı benim ardımdan hızla kapandı. Rüzgâr yüzünden olmalıydı. Kapı kapanınca Semih abi daha da sert vurmaya başladı adama. 'Senin yüzünden biz de dışarıda kaldık.' dedi. Adam ağlayarak elini merdivene vurdu üç kez ve şöyle dedi 'Sonsuza kadar kalın orada.'

Gözümü açtığımda, diye başlamayı isterdim bu cümleye. Ama gözümü kırpamıyordum. Karşımdaki aynaya sabitti bakışlarım. Bir çocuk heykelinin bedenindeydim masanın üzerinde. Masanın öteki ucunda da başka bir heykel vardı ama bu heykelleri müzede hiç görmemiştim. Bedenimizi nasıl böyle dönüştürmüştü ihtiyar. Üstelik böyle bir yeteneği varsa kendini neden içeriye yollamamıştı. Geri nasıl eski haline dönüşeceğini mi bilmiyordu yoksa. Öteki heykelin Semih abi olduğuna eminim.

Ziyaretiler iki heykel sanıyor bizi. Müzenin müdürü kaybolan bekçileri soruşturuyormuş. Bu heykelleri gördüğünde bir anlam veremedi. Ama ziyaretçilerin hoşuna gidince de sorgulamadı buraya nasıl geldiklerini.

Peki, ben daha ne kadar bir heykel olarak duracağım. İhtiyar ölünce çözülür müyüm acaba?

-Abdullah Furkan Doğan

Sanmıyorum

Görüyorum kaptan görüyorum
Bazen bir piramidin tepesinde
Bazen de tam ortasında
Görüyorum
Yeşil, mavi illaki kahverengi
Ayrıca siyahsa daha tehlikeli
Bir savaş çıksa da kaçınılmazsa da
Kaçarız
Biz en derinlerine gözlerin
İşte böyle dalarız
Uykusuzluk bir tablo olsa saatin yelkovanında
Biz bu kan çanaklarını akreplerle taşırız
Ve bir falezin en çarpıcı iki yakasında
Saatlerin yeşil tik taklarına taparız
Mitler çok uzundu bizim için
Sıkıcıydı, sıkılırdık
Ve baykuşların gözlerinde
Bizim için
Ne bir bilgelik ne de bir zeka vardı
Prangaları gözlerine vurulmuş bir nesilden
Ne bekledi azizler
Hangi bulut daha yüklüydü peki, daha manidar
Bu fırtınaları kim çıkarıyordu sanki...
Bir deniz feneri, kabuğu ya da başka bir şey
Ufuktan el sallayan kimin gözleriydi
Geminin içinde küçük okyanusta daha da
Nemli gözlerime hangi bulut iltifat edecekti?
Sevecektik belki bir gün, illaki
Ya da boş versene yani her neyse
Küçük kırıkları daha keskindi hayallerin
Ve bazen gerçekten önemsizdi işte
Görüyorum kaptan görüyorum
Dünden çok yarından fazla
Her şeyin farkındayım.

-Nilüfer Akınlı

Cümbür Cemaat

Ben dünden geçirirdim
sırtıma ceketimi
Ceketim hazır kıta beklerdi
Camlar yüzleri duraksız seyrederdi
Ceketim toprağa karışıp
beniâdem olmak arzusuyla
yalvaran gözyaşlarını silerdi
Hepimiz de kuyruğunu sallayan
köpeklerden
hâllice
beklerdik sabahı
Çünkü bilirdik
Sabah
sen
orda
karşımızda olacaksın

-Yusuf Oz

Çizen: Elmakafa

İki Nokta Alt Alta

ey ima edenler
net olun!

bu sabah allahtan tekme tokat dayak yedim
oysa benim de hayallerimin hayalleri var

kuzey ışıkları bile sıcak denizlere indi
unutuldu ömrün pençesi
ıssızlığın ortasında bir ışık huzmesi
unutuldu zamanın geçmesi
ve geçmek bilmemesi

ne hatlandı ki bakır tellerden başka
ne hatırlanabilir ki
unutulanlardan başka

ve bir armut düştü newton'un kafasına
bir armudu ısırdı adem

oysa senin memen küçüktü
oysa senin götün güzeldi
yıkanmakla gider mi bu düşünceler
yıkmamla gidenler gibi
buysa zekiydin
şuysa yoktun
zaten olsaydın eğer
sevebilir miydim seni

kaçıngan bağlanan birini anca
kaygılı bağlanan biri sevebilir

yeşil bir dünya için kıçımı siliyorum
-gri bir dünya için tuvalet kağıdı kullanmıyor
kalan yüzde yetmiş-
yaşatmak benim elimdeyse
senin de götünde, bil istedim

yaşamım hayatımla savaş içerisinde
son günler hep böyle değil midir zaten

kendinden köpüklü bir sabundum ben
benim üzerimde sadece aveda var
/keşke sen olsaydın
elini yıkamayı sevmeyen bir kadının
suyla daha çabuk uzaklaşıyor olmamdan başka
ne gidebilirdi ki hoşuna
::
defolu bi' kelebekten dönüşen
ihraç fazlası bir tırtıl olsam da

-Toprak Şems Tezcan

Kaset Ve Yıldız

Kafasında binbir kaset çalmakta.

Binbir müzik, binbir ezgi, binbir varoluş…

Her biri kafasının en içinde, karmakarışıklığın peşinde. Radyonun kapama tuşu bozuk. Kapanmıyor, o kaset susmuyor.

Her satır okuyuşunda tekrardan başa dönüyor.

Satırdaki kelimeler ve kasetteki melodiler birbirine karışıyor; bir karmaşa başlıyor, bir uyumsuzluktaki uyumluluk oluşuyor.

İstemiyor bunu, kaçıyor yıldızlara sığınıyor.

Yıldızlardan birini ona adadığını hatırlıyor "Birine bir daha bir yıldız adamayacağım." Diyor çünkü her yıldız adadığı kişi yıldızın uçlarını kırıyor ya da tozlanmaya bırakıyor, parlatmıyor. Kendine her bu sözü verdikten sonra kendini birine daha yıldız adamışken buluyor ve bunu tekrar ve tekrar yapıyor.

Kasette gizlenmeye başlıyor o tizler ve yıldızlara kadar ulaşıyor.

-Pınar Tokpınar

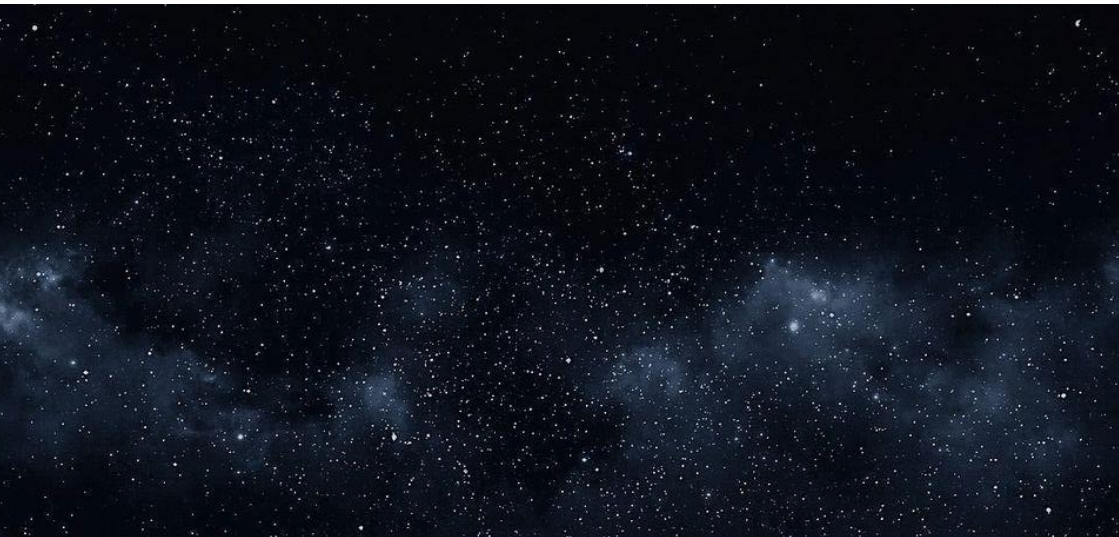

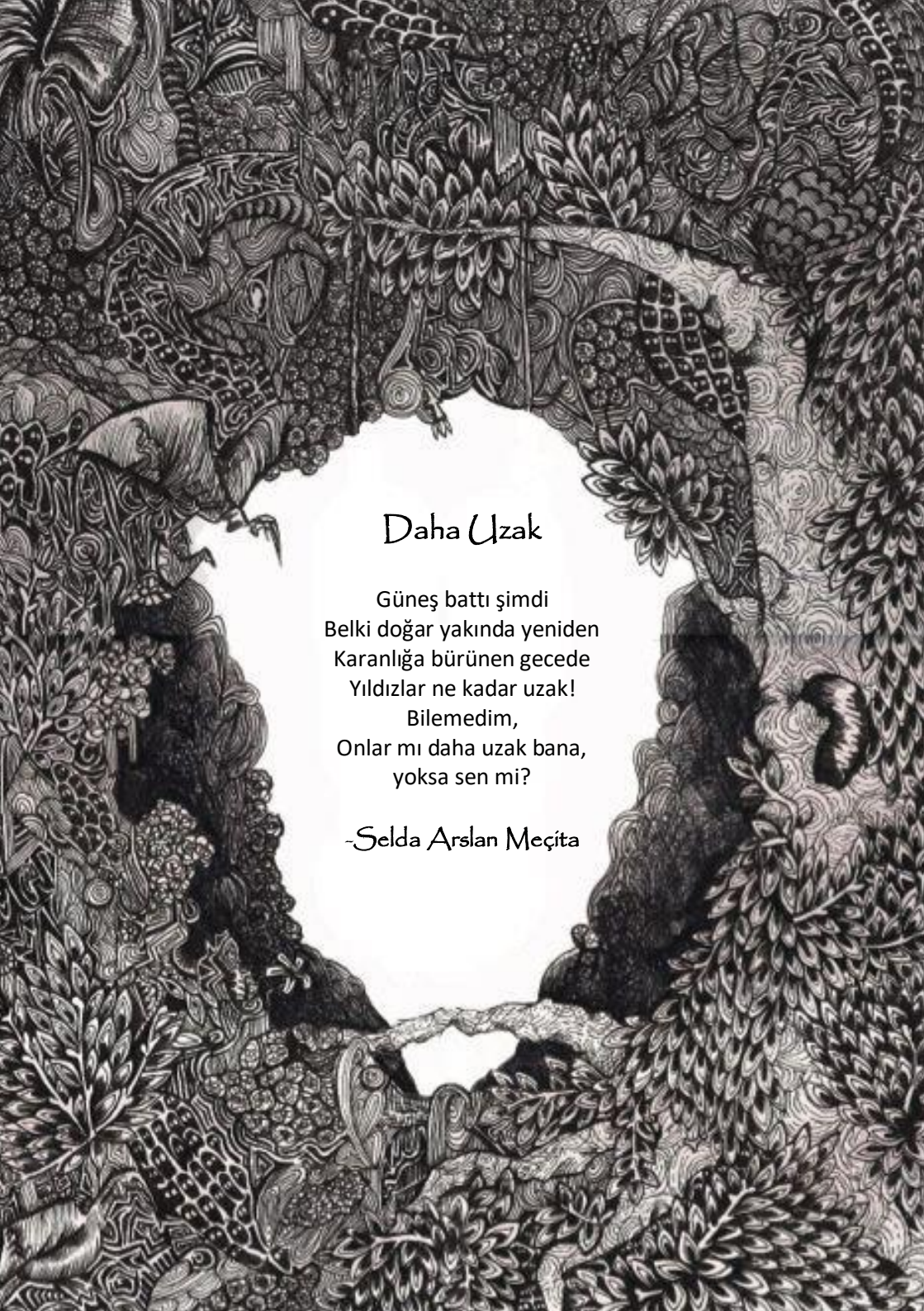

Daha Uzak

Güneş battı şimdi
Belki doğar yakında yeniden
Karanlığa bürünen gecede
Yıldızlar ne kadar uzak!
Bilemedim,
Onlar mı daha uzak bana,
yoksa sen mi?

-Selda Arslan Meçita

ÇALKANTI

Bölüm 1: Telsiz Şehir ve Mantık Karası Devamı

Vazgeçtim, ölüme en yakın hissettiğim an buydu. Korkunç bir teması varmış ölümün insana. Bütün nefesinin bitmeye başlaması hissi. Öldüğüme çok eminim. Annemle karşılaşabilme, hasretimizin uzun süreler sürmeme ihtimalinin heyecanıyla gülümsüyorum. Polis ben her güldüğümde daha çok sinirlenerek daha sert sıkmaya başlıyor boğazımı. Gözlerim kapanıyor yavaş yavaş ve parmak uçlarım hissizleşerek uyuşuyor. Annemi de göremiyorum, ölürken üzülüyorum. Beklenmedik şekilde bir anda yere düşüyorum ve hayat sanki elini uzatıyor bana. Yaşamaya tekrar dönmüş gibi hissediyorum ama gözlerimi açamayacak kadar ölüyüm. Annemle kahvaltı yapıyoruz ama elimi uzatamıyorum ona. Tonlarca kez özür diliyorum sakarlığımdan, tonlarca kez alternatif senaryoları yaşıyorum. Hafifçe pıt pıt diye bir şey hissediyorum göz pınarlarımda. Uyandım. Ölmemişim. Tavandan su akıyor göz pınarıma doğru. Yatağın yanında dikelip gözlerimi ovuşturuyorum. Burayı tanımadığım kesindi ve merak ediyordum. Hayatımın bir daha olmayacağına emindim. Bir odaydı burası, eski gibi görünen ama hissiyatı olan bir odaydı. Kapıyı açtım ve açmamla şok oldum. Bir sürü insan koşturuyor, gruplaşmış olanlar aralarında bir şeyler konuşuyordu. Yanıma genç bir kız yaklaştı. Gözlerimi alamayacağım şekilde farklıydı. “Ölmedin” dedi. “Onu fark ettim ama nasıl?” diye sordum. “Yer altına inmeyi çok severim ve benden başkasının pek bildiğini düşünmem. Sen geldiğinde uzunca bir süre izledim seni. Kötü görünüyordun. Uykuya daldın. Yasak başlamadan önce seni uyandırmaya çalıştım ama uyanmayacak kadar derin bir uykudaydın. Benim de haliyle gitmem gerekiyordu. Fakat aklım yola çıktığım andan beri sende kalmıştı. Buraları ve polisleri iyi bilirim. Senin de gideceğin yolu tahmin ettim. Sen gelene kadar da geleceğini tahmin ettiğim yerde yatmaya başladım fakat tahmin etmediğim bir şey oldu ve senin geleceğin yeri doğru bilmeme rağmen bir sürpriz yaptın: tek başına değil bir polisle geldin. En azından iki değildi. Senin boğazını sıkarken arkadan elektroşok verdim. Sen de onun etkisiyle yere düştün ama elektrikten dolayı uyanamadın. Sonra seni aslında yapmamam gereken bir yere. birliğimize getirdim.” diye açıklama yaptı. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilmiyorum ve onu

inceleme gafletinden söylediklerinin hatrı sayılır bir kısmını dinlemedim ve "Burası neresi ve neden beni buraya getirdiniz?" dedim. Kız hiç istifini bozmadan "Burası bizim birliğimiz ve sen bok gibi bir durumda olduğun için sana acıdığımdan yaşa diye buraya getirildin. Gözlerimin bomboş baktığının farkındaydım ama yapabileceğim bir şey yoktu. Bana burada neler olduğunu ve ne yapmaya çalıştıklarını anlatıp anlatamayacağını sordum. İlk önce hoşuna gittiğini belli edercesine sırıttı ve anlatmaya başladı "Mantık Karası'nda özgürlükçü bir yönetim kurmak için çabalayan bir birliğiz. Aslında iki kanadımız var birisi politika alanı, birisiyse toplumsal ve yaşamla ilgili daha pratik olan bir kol." araya girip "Sen hangi koldasın?" dedim. O ise "İki kanatta da aktifim ama politika kısmını daha çok seviyorum." diye cevap verdi ve anlatmaya şöyle devam etti "Biz mantık Karası'nın değişmesi için her şeyi yapmaya hazırlıklı olan bir birliğiz. Dünyanın tek kıta olmasını ve Telsiz Ülke'yle büyük oranda birleşmesini istiyoruz. Mücadelemizin zor ve kişi sayımızın az olduğunu biliyoruz ama bunlar bizi yıldırmaz çünkü tutunduğumuz dallar bunların heves kırıcılığından daha fazla motive edici. İstersen gidebilirsin, istersen kalıp bir şeyler yapmaya başlayabilirsin." bense sadece "Adın ne?" diye sordum. "Hayat" dedi ve "Seninki ne?" diye ekledi. Sırıtarak "Boğa." dedim ve o da gülerek karşılık verdi. "Düşünmem lazım" dedim ve "Ne kadar vaktim var?" diye sordum. "Eğer kabul edersen yarın aynı saat." dedi, bir anda ciddileşerek.

Daha sonrasında ceketimi alıp, daha önce hiç hissetmediğim bir hisle yola koyuldum. Sonunda sabahın olmasıyla birlikte dizlerimi hissedebiliyor, rahat yürüyebiliyordum. Eve girdim ve ne kadar boş olduğunu bir kez daha anladım. Annem yokken kimsenin de olmadığını ağır bir tokatla anlamıştım –ki bu tokat en beklemediğim anda, eve girdiğimde hoş geldin oğlum diyecek bir ses olmadığında ve hatta bu sesin olmayışıyla birlikte bir daha kimsenin bana oğlum diyemeyeceği düşüncesiyle çarptı suratıma. Dünyada kimsenin olmadığı kadar yalnızdım. Ne yapacağımı bilmeden, çoğu insanın –haliyle, yaşadığımız yeryüzünden- karşı olacakları bir örgüte katılma ikilemindeyim.

***

Bizim mahallede bir besin tüccarı vardır. Mahalleli bu adamı pek sevmez. Buraların uyumsuzudur. Benim gibidir yani ve bu nedenden olsa gerek hem ben onu severim hem de ben onu. Hamakta sallanırken geldi aklıma. Muhtemelen sıkıntıdandır. Biraz meyve falan alma bahanesiyle yanına gitmekten geri durmayacağım. O adam, beni burada bir başıma hissettirmeyen tek kişi. Sanırım hevesle yürümeye başladım, muhabbet açlığı kötü şey: insana hiçbir

şey dahi yaptırmayabilir. Köpükleri engin okyanuslarınki gibi, açık bir mavi ve üstü beyaz olmuş, sesi güzel bir şarkının fonundan hallice, insana bir şeyler anlatma isteğiyle yanıp tutuşan bir şelaleyle birlikte yürüyordum ve bunları gerçekten düşünüyordum. Düşündüklerimi düşünmeye bir vardım ki, tüm anlamsızlıklarım ayağıma dolaştı. Bunların diğer insanlara göre anlamsız gelmesi ne kadar korkunçsa, benim için de anlamlı gelmesi bir o kadar korkunçtur. Çünkü gerçek değildir bu bütün düşünceler, sadece zarar verecektir er ya da geç insanın bünyesine. Yürümeyi hiç kesmemişken beni bir tilki durdurdu, bu "Törpü"ydü. Törpü'yü uzun zamandır görmüyordum. Tanışmamız gariptir Törpü'yle: Ben daha üç beş adım yeni atmış zamanlardaydım, o da yeni yeni koşmaya başlamış biriydi. Herkes onu sevmek için taciz ediyordu, o ise sürekli kaçıyordu. Benim daha o kadar gelişmiş değildi uzuvlarım –ki gelişmiş olsaydı da onu böyle sevmeye zorlamazdım-. Gecenin birinde yanıma girmişti ve onunla uyumuştuk, uyuyana kadar da bildiğim tüm hikâyeleri anlatmıştım. Ama o bu zamanlarda beni terk etmiş gibi görünüyordu, ta ki şimdiye kadar. "Hoş geldin Törpü!" dedim, gülümsedi ve peşime takıldı ben yürürken. Törpü'nün şafaktan çalınmış kızıl kılları vardır, fakat o bir sokak çocuğu olduğundan bütün saçları rasta olmuştur. O eski sevimliliği de gitmiştir yüzünden, artık yaralıdır. Bunları tekrar ve tekrar hatırlarken Ren Abi'nin dükkânına yaklaşmıştım.

Ben daha içeri girmeden görüp elindeki işi bırakarak el sallamıştı biraz eğilerek, görebilmem için. Ben de dükkâna daha da hızlanıp Törpüyle girmiştim ki Ren Abi'yle hemen tokalaşıp nasıl olduğunu sordum. O da heyecanlanmış olacak ki Törpü'yü sevme planıyla eğilip onu kaşımıştı. "İyi be Kibrit, senden?" dedi. Diğerleri Ren Abi'yi dışarda görse yolunu değiştirir. Ben değiştirmem. Erken bir beyazlama kapısına uğramış siyah ağırlıklı saçları, birkaç dalı birleştirerek yaptığı yüzükleri, oval ince altın çerçeveli gözlükleri ve eksik etmediği epey cepli bir pantolonuyla, bana güven ve sohbet veriyordu. "İyi abi, keretayla karşılaştık. Geri çevirmek istemedim; senin için sıkıntıysa çıkarayım dışarı?" dedim ve bunları duyar duymaz suratını ekşiterek "Oğlum sen gelmişsin ya, daha ne olsun. Ayrıca Törpü'yle senden daha eski arkadaşız, sen gelmezken o gelirdi." deyip sırıttı. Ben de hafif güldüm, neşem yerindeydi. "Bu sene hangi limanlardaydın?" diye sordum. "Bu sefer çok güzel yerlerdeydim Kibrit, Hep görmek istediğim Hakikat Toprak vardı ya-" derken heyecanlanarak lafını kestim "Gittim dersen bayılırım abi" dedim. Bayılmazdım ama burada gitmek istediğim tek yerdir, herkes bir farklı anlatır. "Gerçekten gittim, sen bir de diğerini duy o zaman bayılacaksın işte! Ama şimdi biraz sabret, ilk Hakikat

Toprak'ı anlatacağım, sonrasında o yeri söyleyeceğim. İnsanlar abartmıyormuş Kibrit, benim bu konularda ne kadar şüpheci ve diğer insanlarınsa ne kadar abartıcı olduklarını biliyorsun. Burası farklıydı. Bir cennetti veya cennet gibiydi. Ayak bastığım andan oksijen aldığımı hissettiğim, bulutları veya toprağı romantize ettiğim tek yerdi. Orada da bir mücadelesizlik, pasifistlik vardı ama sanki oranın doğal akışıydı bu. Doğal olarak durgundu her şey. Kuşlar kanat bile çırpmıyordu. Anlatılan her şey doğruydu, bütün topraklar yenilebiliyordu. Bölgeden bölgeye de değişiyordu tadı, hem de gayet anlaşılır bir şekilde değişiyordu. Çok farklıydı be Kibrit. Eğer ölürsem ne yap ne et beni göm oraya, o zaman yüküm kalmaz hayata karşı, o zaman ölürüm gerçekten." dedi ve etkilenerek dinledim, hatta ona söz bile verdim. Bunun tutulamayacak formaliteden olan bir söz olduğunu ben de o da biliyordu. Heyecanla diğer yerin neresi olduğunu sordum. "Mantık Karası." dedi. Kalbim büyük bir heyecanla hiç olmadığı kadar çarpıyordu. Yanına daha da çok yaklaştım. "Şu an hayatım senin ellerinde Ren Abi!" diye dışardan saçma salak görünebilecek bir haykırışta bulundum. "Sakin ol," dedi, " gezme fırsatım pek olmadı, orası çok çok katı kurallarla yönetiliyor. Bu hafife alınamayacak kadar önemli, askerler sokak başı kadın, çocuk, adam ne gördüyse kendine 'yanlış' onu vuruyor. Fakat gayet garip bir hissi var. Karanlık, gri ve beton. Ülke kan kokuyor, baskı kokuyordu. Annesini kaybetmiş bir oğlanın kızgınlığı gibiydi!" dedi ve gözyaşlarına boğuldum. Hiç böylesi olmamıştı. Bütün gerçekler en sert tokadını böyle atmıştı, annemi hatırlamıştım çünkü. Olmayışını hatırlamıştım ve neden Telsiz Ülke'ye bu kadar kızgın olduğumu hatırlamıştım. Bir hışımla yanıma koştu Ren Abi. Sırtımı sıvazlayarak "Geçti," diyordu "geçti". Ağlamam hafifleyince "Geçmeyecek!" dedim. Ne kızgınlığım geçecekti, ne annem dirilecekti, ne de burası değişecekti. Benim ait olduğum yerdi Mantık Karası. Tüm kızgınlıklar oradaydı, tüm acılar, tüm giriftlikler. Oraya gitmekten başka çarem yoktu.

Ren Abi'nin sulanmış gözlerini iyice bakarak derinlerine girdim ve başından beri sormak istediğim o soruyu sordum: " Ren Abi, beni mantık karasına götürür müsün?" Ren Abi'nin sulu gözleri korkuya bürünmüş fakat benim gözlerimdeki istenç ve mecburiliği görünce korkusunu yenmeye çalışarak normal denilebilecek bir ifade takınmıştı suratına. "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Yapacaksak bile en uygun zamanı beklemeliyiz. Zaten ben her zaman oraya seyahat edemiyorum. Beni de seni de pek sevmezler burada, bu sebeple beni beklemek zorundasın. Heveslenme, çünkü bu hiçbir zaman olmayabilir. Sana bunun teminatını veremem. En uygun anda götüreceğim seni oraya, tekrar almak şartıyla." diye gözlerini gözlerimden ayırmadan konuştu.

Son söylediğine biraz bozulsam da pürüzlerin halledilebilecek şeyler olduğunu düşünerek sevincimi gizlemeden sarıldım ona. Ayrıca hiç yiyeceğim de kalmamıştı. “Benlik neyin var? Açım.” dedim, “Gözyaşlarını yesen doyarsın be(!), neyse var tabii ki, getireceğim.” dedi. Ben de Ren Abi gelene kadar dükkânını incelemeye koyuldum. Tahta ve topraklarla bezeli bir işletmeydi, pek anlatılacak şeyi yoktu. Giriş kapısını karşılayan bir kasa vardı, yanında üç yerinden yırtılmış bir tekli koltuk, onun yanında bir dörtlü kanepe –kendi rengi bej olsa da bordo bir ötü serilmiş üstüne- ve onun üzerinde de Törpü yatıyor, ben de onun yanındaki nispeten yeni duran bir tekli koltuktayım. Buranın iç kısımlarını pek görmedim sanırım ama zaten merak da ettiğim söylenemez. Etrafı incelerken birkaç dolu poşetle geldi Ren Abi. Elindekileri teşekkür ederek aldım. Boynuna sarıldım, o daha da içten kucakladı ve sırtımı sıvazladı. “Gittiğinde seni çok özleyeceğim, gitmemen için elimden geleni yapacağım. Tarihi erteletmek için elimden geleni yapacağım. Kararını hiçe saymadan yapacağım bunları ve bil ki sinir olduğun bir şey yaptıysam senin için yapmışımdır.” dedi, sesi hafif titreyerek. Ben de “Ne olursa gideceğim oraya, ya senle, ya sensiz. Fakat senle gitmek çok isterim. Umarım her şey güzel olur Ren Abi. Daha çok görüşeceğiz.” dedim ve kapıdan çıktım.

***

Gece oldu, uyku tutmadı. Annem geliyor aklıma. Onu unutmamak istiyorum ve aynı şekilde sormak istiyorum ne yapmam gerektiğini fakat cevap alamıyorum. Ne yapmamı isterdi hatırlamıyorum. Ben buradan gitmek istiyorum, bunu unutmadım. Silah kullanmak istemiyorum, masum insanları “daha iyi bir dünya” için öldürmek istemiyorum çünkü. Fakat örgütlenmek istiyorum: benim gibi düşünenleri görmek için bir yanım sabırsızlıktan çatlıyor fakat bir yanım her tehlikenin farkında olduğu için heyecanımı baltalıyor. Değiştirmem lazım. Her şeyi. Hayat geliyor aklıma bunları düşünürken. Onu düşünmek farklı. Rahatlıyorum o gelince gözlerimin önüne, iyi hissediyorum, sonra göz kapaklarım ağırlaşıyor ve bir uyku damlıyor üstüme.

Sabah oldu. Uyuyamama rağmen erken uyandım. Hep böyle olurdu zaten, uyuyamadığım sabahlar yanlışlıkla erken uyanırdım. İçimde bir sevinç vardı ve bu sevinç kararımın ne olduğunu söylüyordu aslında. İlk defa hayalimi gerçeğe dönüştürebilecek bir şey yapacaktım. Hızlıca bir kahvaltı hazırladım kendime: bir yumurta, bir dilim ekmek. Dişlerimi fırçalayıp yola koyuldum. Etraf yine her zamanki kadar gri olsa da bir renk konmuştu içime ve yavaş yavaş dağılıyordu zifte. Afrodit öpmüş gibiydi bütün duvarları, yerleri ve gökleri. Mutluydum, inançlıydım, her zamankinden farklı bir şekilde. Kapıdan adımımı attım. Etraf

çok sessizdi, beklemiyordum. İçeri girip bir iki adım attığımda sayamayacağım kadar insan silahlarını üstüme doğrulttular. “Kimsin?” diye bağırdı içlerinden birisi. “Yardım etmek istiyorum, Hayat bu saatte burada olabileceğimi söylemişti.” dedim ve “Tamamdır!” diye seslenerek birisi koştu yanıma. Hayat’tı. “Hoş geldin dedi.” farklıydı. “Merhaba.” dedim. “Bizi seçmene sevindim” dedi, bense “Sizi seçmedim, bilgilenmek istiyorum. Soracağım şeyler var.” dedim. “Neymiş?” derken biraz bozulmuş gözüküyordu. “Kendime ait, saklamayacağım düşüncelerim olacak mı?” diye sordum. Güldü. “Bunun için çabalayacağız.” dedi. Onun gözlerindeki inancı gördükçe, dah da adapte oluyordum. “Silah kullanacak mıyız?” diye sordum, “Gerektiği kadar.” dedi. Buna pek inanmış gözükmüyordu. Biraz duraksadım. Etraf çok sessiz. Kalbimde hiç olmamış bir huzur bütünlüğü var. Bir uğultu inmeye başladı bir anda kulaklarıma, basıncı kaldıramamaya başladı zarlarım. Ayağıma bir cam parçası girdi. Kafamı kaldırdım ve askerlerin camdan içeri atlayışını gördüm. Hayat, bir makineli tüfek verdi elime. Hareket edemiyorum. Çok kokuyorum. Herkesin ortasında, ölmek için durdum. Bütün şoklar, boktan iğnelere dönüşmüş ve kalbime girmişti. Hayat, bana çok sert bir darbe vurmuştu. Kocaman ve ortalığın en apaçık yerindeyim ve Mantık Karası’nın askerleri devasa silahlarıyla koşuyordu bu tarafa doğru.

~SÜREGELECEKTİR~

-Cuervo

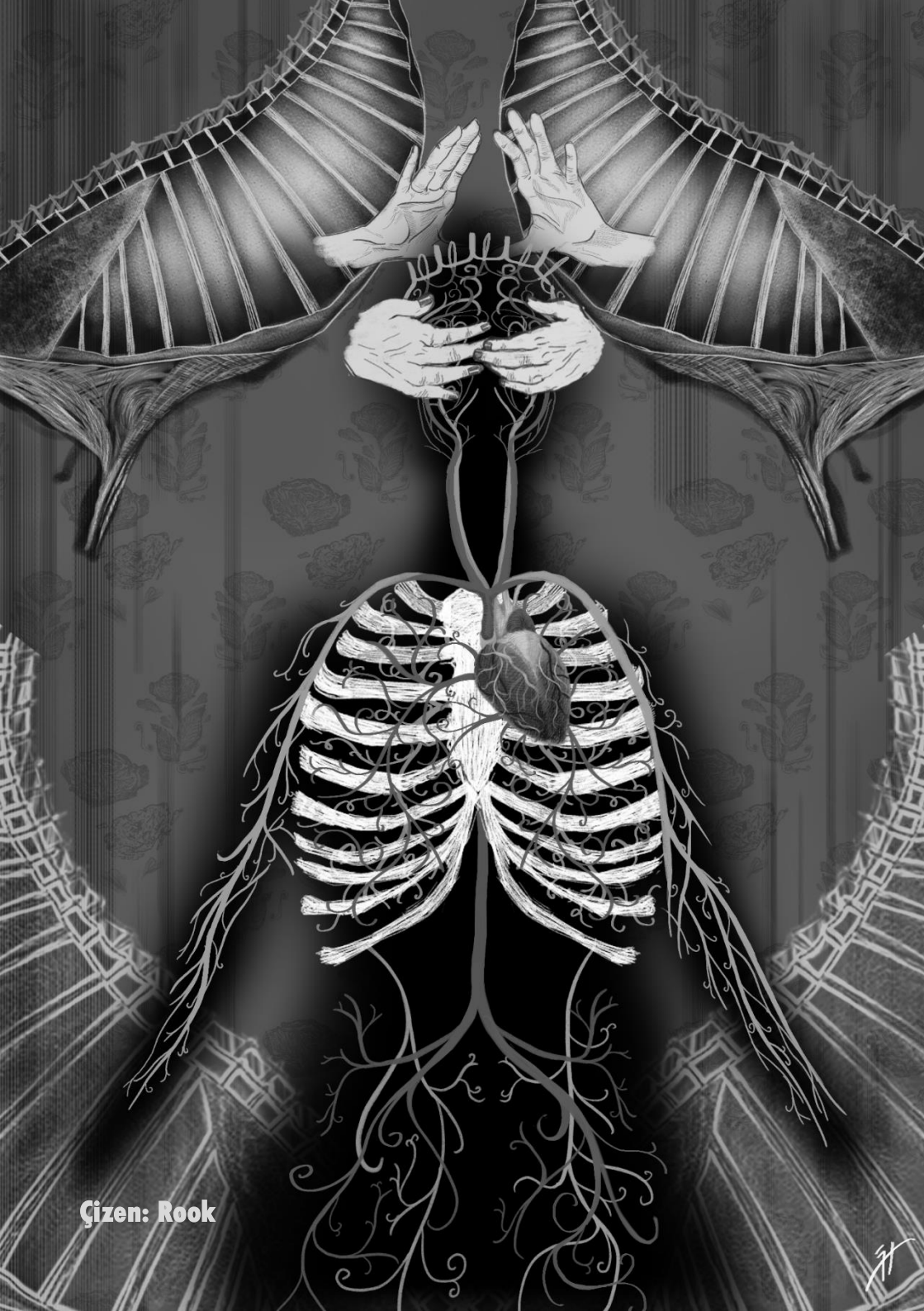
Çizen: Rook

Özgürlüğünü Kafeste Keşfeden Kuş

bir silgi versinler bana sileyim şu saçmalıkları dedim
veyahut silmeli miydim? muamma.
silme, tekrar yaz dediler donup kaldım.
atlıkarınca aynı tarafa dönmez miydi sürekli?
atın gittiği yöne dönüp durmaktan başka ne gelirdi elden?
hayır, gelirdi de ben mi bilmiyordum.
ne gelirdi, onca at hepsi bir kalıptan çıkmışken?
bu kalıbı çıkaran kim ola ki?
sorsaydı daha mı iyiydi ne istediğimi, bilmeli miydim, kendim yazmalı mı?
fatalist olup bırakmalı mı?
görünmez miyim neyim ben?
bıkmışken bu denli, nedensellik ne diye avucuna almıştı beni
bir illüzyondu belki de yaşamak,
söyledi bana şu duvarları izlerken kafamdaki lunapark.
döner durur beynimin her hücresinde
ben olmuşum onun elinde oyuncak.
o mu ben mi, kim kimindi, kim kimin elindeydi?
tıkılmıştım buraya ben, biliyordum.
kafese sıkıştığımın çoktan farkındaydım o kafeste uçmayı öğrendiğimi bilmeden.
nasıl mı?
o da bana kalsın.

-Senem Uras

Ölüme Kaç Var?

Yaşama tutunan ilk insanın sesi
“Yaşamak, ne zaman?”
Sade bir girizgâh hayata. Hâlbuki
Hüzünmüş yalın bir çalının tebessümü
Acının okşayışıymış boğulmak
Şiirin dahi boğulduğu yerde
Nefsin sükûtuna doğru doğmak
Bir yer edinmek
Bahçeleri tarumar, çitleri ıslak
Şu dünyada.
Şu dünyada
Korkuların ete kemiğe büründüğü an
Doğmakmış, duymakmış, görmekmiş
Tuhaf ürpertilerin eşiğinde acziyet
Boynu bükük bekleyen yağlı urgan
Hepsi beni beklermiş
Beşiğimin tavandaki kırık yansımasında
Ardıllarını bulduğum
Garip, tuhaf, kırışık insanlar
Başlamak dediler ancak
Beni bekleyen çitlerin ardı
Ağlamak istiyor son buhrandan beri
Hapsedilmiş bir kuş, bir melodi
Mezarı anımsatırmış insana
Sahi, ölüme kaç var?

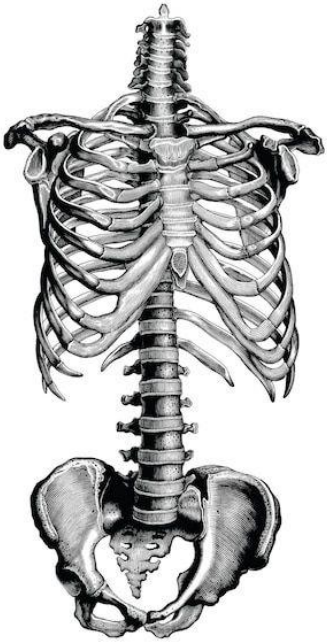

-Muhammed Ahmetoğlu

En Somut Manifesto

Ölüm günü bugün dünyaya.
Topraktan göğe uzanan çığlıklar sardı çevremi
ve bedenim buluştu sonunda asumanla.
Soyutun içinden sesleniyorum sana yüce divan.
Anlamı yok aslında boynu bükük yürümenin
zincirler çünkü, sandığın gibi değil aslında.
Konuştum bende asumanla.
Kayıp gökteki adam.
Söyleyin küçük Stefan'a
Yanına kaldı Alman'ın yaptıkları ona.
Ancak sen küçük Yahota, sen şanslı olansın.
Binlercesinin yanında.
Çünkü tadına vardın dünyanın en parlak güneşinin!
Hemde soyuta erişemeden bedenin yüzbinin aksine!
Ancak kayboldun...
Çünkü sormadın hesabını yüce demokrasinin!
Sormalıydın...
Çünkü bilhassa o zaman kaybolur gökteki adam.
Ancak sana yetmedi yedi tane Ali.
Sen onurlu olansın, sevin!
Çünkü kaybolmadın sen inancının aksine.
Anla artık sende morg kapısındaki anne.
Sen uyan bari çocuğunun yerine.
Biliyordun!
Yolu yol değildi oğlunun, attığı her adım kayıp!
Bil. Kavuşamayacak sahibine, onun elini tutan olmayacak gökte.
İnamayın bu okuduğunuza da!
Ben kimim ki yön vereyim size.
Sakın genç dostum dinleme beni.
Ben, kandırıyorum seni!
Cennet balının ustası bekliyor yanımda.
Karşılamak için seni.

-Namenlos

Ütopya

Üstümüzde dans eden duygular var
görmediğimiz
Kişiliğimizi oluşturmamıza engel olan hazlar var.
Bunlar bazen bir ıstırap gibidir bazen de güneşli bir günde yağmurla birlikte ortaya çıkan gökkuşağı gibi belirsizdir.
Ne de olsa belirsizlik de ıstıraptır.
Her açıdan korkunçtur biliyorum.
Ama görmezden geliniyor bu kana benzer yoğun düşünceler.
Ve istemeden bir başkası oluveriyorsunuz düşüncelerinizde.
Savaş meydanı zannediyor beyin ve silahı olmadan yenilmektedir.
Şahittir yer gök bunlara
Ama sadece izlerler kargaşayla.

-Nursena Taştan

İş ve Kimlik Arasındaki Etkileşimin Evrimi: Klanlardan Şirketlere

Aile biriminden uluslara uzanan çerçevede tüm insan topluluklarının ayakta kalışı hizmetin karşılıklılığını güvence altına alan anlaşmalar tarafından temin edilir. İşin insan hayatını sürdürebilmekteki önemi en basit ve ilkel yaşam biçimleri ile işin günümüz koşullarında yapılan tanımları arasında uzanan zaman aralığında geçerliliğini korumakla birlikte hizmetler ağının karmaşıklığı ve bireyin söz konusu karmaşıklığa ayak uydurmak adına geliştirdiği davranışlar karşımıza daima kendisini yenileyerek çıkmıştır. Çalışan ve çalışmak tarafından yıpratılma tehlikesi altında bulunan bireyin refahı insanlık tarihi boyunca birçok başkaldırının, devrimin, insan hakları araştırmasının iskeletini oluşturan bir olgu olmakla birlikte çalışan refahının kimlik arayışı, duygusal yorgunluk, iletişimde kopukluk gibi soyut konular çevresinde irdelendiği felsefe ve sosyal bilimler yazını sanayi devrimini takip eden periyotta kabarıklaşmıştır. Endüstri ve örgüt psikolojisinin ortaya çıkışının temellerini atan bu sürecin devamında endüstri psikolojisi hızla önem kazanmış ve bu alandaki profesyoneller giderek artan bir hızla iş yerlerinde görev almaya başlamışlardır. İş hayatının ruhbilim için giderek daha önemli bir inceleme konusu haline gelmesi çalışanların iş hayatının yorucu nitelikleri ve iş yerinde adaletsizliğin ötesinde, gizil ve tamamen yeniçağa özgü ruhsal sorunlarla boğuştuğunu müjdeliyor görünmektedir. Bahsi geçen sorunları ana başlıklarına ayırmadan ve olası çözümlere değinmeden önce çalışan bireyi ilkel sosyal yapılardan günümüz iş dünyasına uzanan bir anlatının içerisine oturtmak akıl yürütmemize yardımcı olabilir.

İşin nitelik anlamındaki çeşitliliğinin en kısıtlı olduğu, örgütlenmenin en ilkel biçimde gerçekleştiği örnek bir insan topluluğu olarak avcı toplayıcı kabileler ele alınabilir. Birkaç düzine insandan oluşan ve hayatı sürdürme uğraşlarının avlanma, toplayıcılık, eşya ve yiyeceğin hazır hale getirilmesi gibi birkaç başlığın altında toplanabileceği bir organizasyonda iş ile işçinin tanımı örgütün yapılanma biçimine paralel olarak son derece yalındır. Örneğin varlığını sürdüren son birkaç avcı toplayıcı topluluktan biri olan Tanzanya kabilesi Hadza'nın mensubu bir erkek bireyin yaşamını ele aldığımızda içinde yaşadığı örgüte karşı sorumluluğu ve kimliği tüm kesinliğiyle tek bir aktivite, avcılık, üzerinden tanımlanan bir birey ile karşılaşırız. Bir Hadza avcısının bilincinde bulanıklığa yer olmayan bir diğer nokta da ortaya koyduğu hizmetin kimin için

ve hangi dava adına olduğuna dair farkındalıktır. Bu koşullar hayatının tamamını toplayıcılık işi ile geçiren Hadza kadınları için de geçerliliğini korumakla birlikte sanayi devrimi sonrasında ortaya çıkan yoğun entelektüel uğraşların doldurmayı hedeflediği anlam boşluğundan eser bulamadığımız bir örneğin temelini oluşturur. İşe dair anlam kaybının insan bilimleri literatüründe karşımıza çıkan iki temel formunu kronolojik olarak ele almak ve örneklerini Hadza avcısının çalışma deneyimiyle karşılaştırmak yakın çağ çalışanının iş hayatını zorlaştıran değişkenleri kavramamıza yardımcı olacaktır. Richard Senett, Karakter Aşınması adlı eserinde modern kapitalizmin çalışan insanın kaderinde yarattığı değişimi Enrico ve Rico isimli baba oğul ikilisinin deneyimleri ve içgörüleri üzerinden değerlendirir. Enrico Boston şehrindeki bir iş merkezinde hademelik yapar, hayatı uzun yıllar boyunca aynı odaları aynı yöntemlerle temizlemek ile geçmiştir. Refah düzeyi yüksek bir yaşam sürmekten uzak olan Enrico'nun yaptığı iş bir Hadza avcısının klanını canlı tutmak adına ortaya koyduğu efordaki doğrudan erekselliği ve yaşam hikâyesini süsleyen epik bir anlatıyı içermekten uzaktır. Enrico yaptığı işin monotonluğu dâhilinde kendisine özgü bir karakter ortaya koyması, eşsiz bir hademe olması, bir Hadza avcısının onu daima yeni tehditler ve engellere karşı yeni çözümler üreterek gelişmeye zorlayan dinamik iş öyküsündekinin aksine neredeyse imkânsızdır. Enrico bir zanaatkâr yahut sanatçının karakter ve erdemini işinin sınırları içinde geliştirebileceği, bireye kendisini yaptığı iş ile tanımlama izni veren koşulların içerisinde yaşamaktan uzaktır. Yine de Senett kitabında odaklandığı karakter aşınması ve anlamsız iş deneyimini Enrico'nun iş hayatı çevresinde değerlendirmez. Enrico erdemlerini ve karakterini yaptığı işin katı rutinine ailesi, özellikle oğlu Rico'nun geleceği için katlanmak üzerinde temellendirmiştir. Karakteri, yaşam öyküsü aile kurumunu ayakta tutmak için rutinin sıkıcılığına ve yaptığı işin fiziksel zorluklarına göğüs germekle belirlenen bir hademe, hamal, yahut inşaat işçisi anlam duygusunu bir avcı toplayıcının aksine fiziksel eforunu yatırdığı işin sınırları içerisinde bulamasa da ayakta tutmaya çalıştığı aile kurumunun yahut hayatının iş dışındaki başka parçalarının çevresinde edinebilir. Bu koşul altında işçinin yaptığı monoton ve kişilik taşımaktan uzak iş, onun karakteri ve hayat anlatısı ile dolaylı olarak da olsa ilgili birçok ipucu saklar. Jorge Luis Borges'in Firing Line with William F. Buckley programında verdiği 1 Şubat 1977 tarihli röportajda sunduğu ''Tüm işler rezildir fakat çalışmak rezil değildir.'' alıntısı 21. yüzyıl işçisinin hayatını anlamlandırken dayandığı ilkeyi kusursuzca özetler. Enrico'nun ve hayatını ilgilenmediği kurumların varlığını sürdürebilmesi için katı bir rutinin boyunduruğunda yaşayan tüm işçilerin ortaya koyduğu şikayetsizlik insanın

hayatını anlamlandırabilme kabiliyetinin eşsiz bir örneği olmakla birlikte bu anlamlandırma gücünün nasıl olup da milenyumlar ve Z kuşağının döneminde duvara tosladığını görmek için Senett'in Enrico'nun hikayesini nasıl devam ettirdiğine göz atmak gerekir.

Enrico'nun oğlu Rico yerel bir üniversitede Elektrik Mühendisliği bölümünden mezun olur, bir evlilik yapar ve iş hayatına atılır. Çalıştığı şirketler gerek kendi inisiyatifi gerek zorunluluklardan dolayı sürekli olarak değişmekle birlikte bünyesinde çalıştığı kurumlar içerisindeki rolü de şirketin ihtiyaçları doğrultusunda devamlı değişmek zorundadır. Katı bir rutinin içerisinde çalışmaması, iş deneyiminin uyum sağlama ve sorun çözme yeteneğinden sürekli olarak yararlanmasını gerektirmesi, rekabetçi bir çalışan profili yansıtma gerekliliği ile Rico'nun çalışma deneyimi bir hademenin sıkıcı rutininden uzak ve bir Hadza avcısınınkine yakındır. Rico'ya yöneltilen komutların ve Rico'nun adına çalıştığı kurumların sürekli değişmesi nedeniyle Rico kendisini sık sık neyi niçin yaptığını kavrayamadığı senaryolar içerisinde bulur. İşinin zorunluluklarına karşı kabullenici bir tavır sergileyen ve mesleğinin gerektirdiği rekabetçi özellikleri benimsemiş görünen Rico'nun Senett ile diyaloğunda belirttiği yegâne şikâyet kişisel hayatındaki düzenin, insan ilişkilerindeki derinliğin işinin gereklilikleri altında ezilmesidir. Rico'nun şikâyetleri çalışırken ne kadar yorulduğu yahut işinin ne kadar zor olduğu düşüncesi çevresinde yoğunlaşmaz, dile getirdiği zorluklar sürekli yaklaşmakta olan yeniliklerin yarattığı gerilim ile ilgilidir. Bir elektrik mühendisi olarak tanımlansa dahi Rico'nun hangi pozisyonda ve kimin için çalışacağının hiçbir zaman belli olmaması Rico'nun kendisine dair bir mesleki kimlik algısı oluşturmasının önünde engeldir. Senett'in modern kapitalizm eleştirisi bu noktada devreye girer ve yeniçağ çalışanının ısrarla teşvik edilen esnek olabilme özelliğinin uzun vadede karakterine ve hayatının anlamına dair bilincini yıpratabileceğine işaret eder. Bir hadza avcısının kim olduğu, neyi kimin için yaptığını tüm berraklığıyla bilmesi sayesinde zorlu koşullara direnerek sergilediği doğrudan bağlılık yahut Enrico'nun iş dışındaki insani değerlere sarılarak monotonluğu göğüslemek suretiyle anlamsızlığın içine düşmekten kurtulması Rico'nun anlatısı içerisinde eşine rastlanması imkânsız örneklerdir. Rico'nun edindiği esneklik tanımında özgür iradeyi içermez, onun çalıştığı koşullar içerisinde esneklik dayatılan bir özelliktir. Tüm yetenek setini her an değişebilecek koşullara ayak uydurmak ve değişimlerin yarattığı karmaşayı lehine çevirerek iş arkadaşları ile arasındaki rekabetten galip çıkmak üzerine şekillendiren Rico kalıcılığı ve uzun vadeli adanmışlıkları bir önkoşul

olarak sunan aile ve arkadaşlık mefhumları karşısında çaresiz kalır. İşin kişisel hayata ve kişisel ilişkilere ayrılacak zaman ve eforu kısıtlamayı aşıp bireyin bu alanlarda hayat başarısı elde etmek adına sahip olması gereken karakter özelliklerini köreltmeye başladığı bu eşik işin ruh sağlığı için doğrudan tehdit oluşturduğu zaman diliminin başlangıcı sayılır. Çalışmanın en ilkel tanımı ile yakın tarihin sivrilen örnekleri arasında yapılan karşılaştırmaların ışığında, çalışma kavramındaki anlamsal kayma nüfusun ve bürokratik yapılanmanın karmaşıklığının artışına paralel olarak bağlılığın ve kalıcı değerle oluşturmanın giderek zorlaşması ile ilişkili görünmektedir. Günümüz genç çalışanlarının hizmet verdiği çoğu sektör Rico'nun hikâyesinde göze çarpan dayatılmış esneklik, bilinmezlik ve rekabetçilik gibi modern kapitalizm unsurlarını bünyesinde barındırma eğilimindeyken bu bireylerin ruh sağlığını tehdit eden unsurların izini yalnızca işin ve iş yerinin dinamikleri dâhilinde sürmek yersiz görünmektedir. İş dünyasında giderek önem kazanan sosyal bilimler, bireyin öz algısını ve kişisel hayatındaki zorluklarla başa çıkma yollarını iş tarafından şekillendirilebilen olgular olarak ele almaksuretiyle kapsayıcı çıkarımlara ulaşabilir. İnsan kaynakları hizmetleri, kişiye çalışırken karşılaştığı stres faktörleriyle olan ilişkisinde yardımcı olmanın ötesinde sorumluluk üstlenen ve bireyin iş ve iş dışı yaşantısı arasındaki sürtüşmeyi irdeleyip bireye bu konuda farkındalık kazandırmayı amaçlayan bir biçimde düzenlenmelidir.

-Koray Kurtoğlu

Yalnızlığa Muhtacım

İnsanların çoğu nasıl çalışmaya
Her gün boğazından geçen çamurlu suya
Hastalıkta bir damla zehirli ilaca muhtaçsa
Ben de yalnızlığa mecburum

Gevşese de cıvatalar
Hele de yağmurlu günlerde
Özellikle yağmurda yalnızlığa
Damlalar altındaki yarım valse mecburum

Sevsem de
Sevilmek istesem de
Gün sonunda tek odalı apartmana mecburum

-Mert Selli

Kızıl Senfoni

Bir emekçi çocuğu işe başlar
Ve iş yerinde beyaz kravatlılar
Koşar durur çocuk ekmek telaşı
Perde perde geçer gözünden hayat
Hayat bu muydu, bir sömürü müydü
Çocuk fikrini paylaşır patrona
Patron gönderir çocuğu evine
Evine döner çocuk ağlar usul
Onun gibi on binlerce genç çocuk
Hepsinin dudağında tek bir slogan
Aşk kırmızıysa emek turuncudur

-Qhatran

Sanatçı Tanıtımı: Hepsi Benim Hakkımda

1980'lerde Dünya'da yayılan punk ve new wave akımları New York'un East Village mahallesinde avant-garde sanat topluluklarını hareketlendirmiş, grafitiden performansa mahalleye yeni bir sanatsal kimlik yüklemişti.

Günümüzde üst düzey galerilerde sergilenen milyon dolarlık tablolarını daha tasarlarken Basquiat'nin dahil olduğu sanat topluluğunda 20.yüzyılın sanat anlayışının temellerini atan sanatçılar çoktur; sözgelimi pop sanatın kurucusu sayılan Andy Warhol ve metro istasyonlarından reklam panolarına kadar karalamalarıyla gündem sorunlara dikkat çeken Keith Haring, ancak akranlarının kısa ömürlü kariyerlerini aşan şöhretlerine kıyasla zamanın yapraklarında isimleri soluklaşan da olmuştur.

East Village tarzı göz ağrıtan renklerle sanata olan DİY yaklaşımıyla naive ve yüksek sanatın arasını kapatarak sanat piyasasında dikkatleri hızla kendi üzerine çekmiş, çok geçmeden GQ gibi itibarlı dergilerin safhalarında ikonoklastik sanatçıların isimleri yayılmaya başlamıştı.

Bu ikonlardan biri de genç kukla yapımcısı Greer Lankton'dur, insan anatomisine odaklanan projeleriyle Alman kukla yapımcısı ve fotoğrafçı Hans Bellmer'e benzetilirse de fikrimce Bellmer'in projelerinde tespit edilebilen

mükerrir tema insan (özellikle kadın) fiziğinin değişimi ve başkalaşımı iken Lankton'un kuklaları daha kişisel vinyetler taşır.

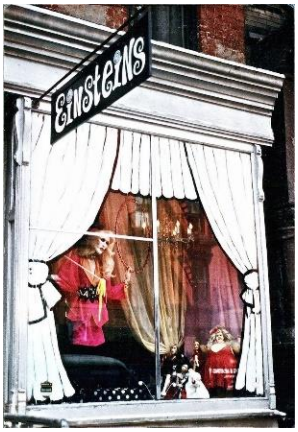

Kağıt, kumaş ve metal tellerden oluşan kuklaları alışılagelmiş güzellik anlayışını sorgular: Egon Schiele'in figür çizimlerini hatırlatan hastalık derecesinde zayıf kuklalardan abartılı büklümlerle sirk çalışanları, Lankton'un insan vücuduyla ilgili düşüncelerini yansıtır.

Eşiyle işlettiği Einstein's giyim mağaza vitrinini donatan kuklaları mahiyetini birçok yerden alır, kimi hayatının farklı aşamalarını simgelerken komisyon parçalarında Diana Vreeland gibi sanata yön veren kişiler yer alır.

Son projesinde ("It's All About Me, Not You") görülen otoportrelerinde kuklaları ev ortamında sunarak kumaş ve tenin birleşimine işaret etmiş, sanki kuklaları kendi yaşadığı dönüşümelerin uzantısı olarak görmektedir.

-Rook

Gözlerimde Beliren Sevgili

Yaşamın şakaklarımdan akıp
Omzumda dipçiğini hissettirdiği vakit
Solgun kitapların arasından sıyrılıp
Bir akşamüstü sevgilimi ararken
Döşeğime kadar sızan
Yorgun acılarda yoğrulan insan
Caddelerde dik yürümek nedir bilir misin sen hiç
Çık dışarı bir köşeye sığın beni dinle
Ve sessizce izle
-Çizgilere basmadan yürüyenler
Bir yere yetişenler
Yetişip de dönenler
Köşe başında esrar saranlar
Kapanmış kepenkler önünde kestane satanlar
Bir anne çocuğuna ısmarlar
Dilenci bir çocuk yanı başında izler-
Şimdi sorarım sana
Caddelerde dik yürümek elinde mi
Ve ben
Omzumda dipçik şakaklarımda acı
Sırtımda kambur çocuklar
Dik yürümek elimde mi sevgilim
Seni ararken kitaplarda, caddelere çıktım
Solgun bir dudağın pörsümüş izi kaldı bende
Artık seni sevmek sevgilim
Olacak iş değil

-Muhammed Ahmetoğlu

Sessizlik Prömiyeri

I.
Uzaklaşıp açıldıktan sonra bataklıklara
ve yağmurlarla dinlendirip ayaklarımı
kedilere oyuncak bir iplik yumağı aklımı
uzlaştırdım şahikaların şahikası
güneşin elçisi ve yarasaların terbiyecisi kitaplarla
Bugünlerde
alnım daha açık

II.
Bugünlerde okumak
okuyup açmak sırrı
açıp reddetmek silik olanı
Kerpiç ev
heybetli şato ve
gözleri kör eden gökdelen
-birkaç örnektir elden gelen-
Hepsinin bir yumurta akı kadar işi vardır
Bir silgiye eşdeğer
bir yumurta akı kadar

III.
Bugünlerde seyirci kalmak
rüyaların olumsuzlanmasının olumsuzlanmasına
ve sembollerin takipçisi olmak
derdindeyim
Olmuyor işte
akılla kalp aynı yoldan ayrılmıyor
pratik ben olmuyor
Yıldızlar kuyruğunu fırlatıp
damarlarıma taşkınlık veriyor
ama etkinlik

yeryüzünün parsalarına elini değdirmiyor
IV.
Duygular
bir çöl ikliminden kurtulmanın korkusuyla
bir meslektaşına yağmurlarını boşalttı
O gün geçtiğinden beri
öteleyici sesler çağrılarına devam etse de
gece bir tirandı
Ve tiranların olduğu yerde
lal olmak işten bile değildir

-Yusuf Oz

BEŞİNCİ SAYIMIZA İTHAFEN SEÇTİĞİMİZ ALBÜM

BLİND GUARDİAN- MEMORİES OF A TİME TO COME

Beşinci sayımıza bu sefer Alman senfonik metal grubu Bling Guardin eşlik ediyor. Bugüne kadar özellikle açıp dinlemediyseniz bile şarkılarını dinlediğinizde kulağınıza hiç de yabancı gelmeyecek. Özellikle de fantastik film izleyicisiyseniz çünkü onlar The Hobbit ve The Lord of the Rings film serilerinin müziklerini yapan gruptur. Kendilerinin akustik ve sakin şarkılarının yanında tiz vokalleri sonuna kadar zorladıkları ve son derece sert soundlara sahip oldukları albümleri de bulunmaktadır. Bugüne kadar toplam 9 müzisyenin yer aldığı grup şuan da grubun vokali Hans Jürgen "Hansi" Kürsch, ana gitaristi André Olbrich, ritim gitaristİ Marcus Siepen ve davulda Frederik Ehmke ile aktif olarak müzik üretmeye devam etmektedir. Grubun ikinci albümü olan Memories of a Time to Come' ı bu sayımıza ithaf etmemizin sebebi ise albüm şarkılarında ki sözlerin beşinci sayımızla örtüştüğünü düşünmemiz. Aynı zamanda grubun genel tarzı olan albüm içindeki şarkıların faklı farklı hem sert hem de sakin veya kafa dinlendirici olarak tanımlayabileceğimiz bir havasının olması aynı şekilde bizim bu sayımızda olduğu gibi kimi zaman eleştirel şiirlerin kimi zamansa naif şiirlerin bulunmasıyla özdeşleştiğini düşünüyoruz.

yazanlar

cuervo
rook
namenlos
nilüfer akınlı
yusuf oz
qhatran
mert selli
koray kurtoğlu
nursena taştan
senem uras
abdullah furkan doğan
selda arslan meçita
toprak şems tezcan
pınar tokpınar

kapak tasarım

elmakafa

iç kısım illüstrasyon

elmakafa
rook

Derdin, elemin, kederin, bize bahşetmek istediğin şahsi görüşlerin, değerli eserlerin ve isteklerin var ise bu adrese bekleriz: alacafanzin@gmail.com

Kapak tasarımcımızın güzide işlerine bakmak istersen: **İnstagram/** _elmakafa_

Duyurularımızı yürüteceğimiz, oyunlarımızı sahneleyeceğimiz, şiirlerimizi dillendireceğimiz ve aklımızda yuva edinen üç beş fikri özgürleştireceğimiz anlara tanık olmak istersen:

İnstagram/fanzinalaca

Twitter/fanzinalaca

BURAYA KARALANMIŞ HER ŞEY BİRER HAYAL ÜRÜNÜDÜR
GERÇEKLE HİÇBİR **ALAKASI YOKTUR**

#5

